

[Hanne Thanning Jacobsen]

Seminarierne har en utrolig vigtig rolle i det danske samfund. Vi skal have løst en masse opgaver. Derfor var det med stor spænding, nogle af os i dag for en uge siden kastede os over det forslag, der lå til os herinde. Og jeg gentager: i dag for en uge siden. For da havde hvert enkelt folketingsmedlem nemlig først lejlighed til at læse, hvori regeringens udspil bestod.

Nogle af os – de af os, der sidder i Uddannelsesudvalget – havde haft lejlighed til at se først et ministerudspil og så et udspil fra tre regionale udvalg, som ministeren havde nedsat. Der var en del ændringer i forslaget – nu så vi så, hvad der var kommet ud af ministerens tænkepause efter udspillet fra de tre regionale udvalg.

Og man må nok sige, at det chok, man fik, da man så det, fik én til at forstå det lorne smil, man så aftenen før, da man mødte et medlem fra et af forligspartierne, der sagde: Så, nu har vi banket seminarieforliget på plads; men I bliver forbavset, for det bliver bestemt ikke de seminarier, I tror.

Nej, det kan jeg hermed bekræfte at det ikke blev. Det lugter utrolig meget af skrivebord, og det lugter af meget lidt kendskab til dansk seminarieverden og til de seminarier, som er gået foran i udviklingsarbejdet, ikke kun på de danske seminarier, men også i den danske folkeskole.

De danske seminarier har jo – og det tror jeg er en holdning, alle partier kan mødes i – en enorm betydning i de lokalområder, hvor de ligger. De har betydning for kulturen i disse lokalområder. Når man ser, og det er jo det, der får én til at undre sig såre, at det, Venstres undervisningsminister gør – den liberale minister, som altid taler om det decentrale, og hvor smukt det er – når man ser, at det, ministeren gør med dette forslag i hvert fald, er en centralisering ud over alle grænser, synes jeg derfor, man må spørge ministeren: Den kulturpolitik, den uddannelsespolitik, der har været knyttet til nogle af de seminarier, som ministeren nu vil nedlægge, har den ikke betydet spor for partiet Venstre?

I udspillet var der opstillet en række krav om og en række udspil med hensyn til, hvilke ting man syntes der skulle tages hensyn til. Et af kravene var, at man ville se på antallet af ansøgere til de givne seminarier. Og nogle af de seminarier, der her i sidste omgang er spillet ud til lukning, er blandt dem med de allerstørste ansøbertal.

Det, der harmer og ryster ikke kun de politikere, som tilhører Socialdemokratiet og SF her i Folketinget, men harmer og ryster lærere, studerende, lokalpolitikere i alle de ramte byer, det er, at man føler, at dette her er sket i nattens mulm og mørke hen over hovedet på dem, der skulle høres. Det er uddannelsespolitisk så perspektivløst, at man kan græde over det.

Allerede ved førstebehandlingen havde vi en udveksling af betragtninger over, hvad lærere kan bruges til i det danske samfund. Et af argumenterne har jo været – og det er ganske rigtigt – at børnetallet falder i de kommende år, og så har det været forligspartiernes argumentation, at når børnetallet gør det, så har man ikke brug for flere lærere. Men som allerede påvist under førstebehandlingen er det jo usandt. Det er usandt, fordi samfundet er på vej et andet sted hen. Det er på vej ud i voksenuddannelser til den million mennesker, som det danske samfund skylder uddannelse, fordi de er gået ud af folkeskolens 7. eller 8. klasse. Vi er på vej med forslag om betalt frihed til uddannelse. Vi har ikke taget hul på at forbruge de 50 mio. kr., der er sat af det første år.

Vi er i det hele taget på vej ud i en masse forsøgs- og udviklingsarbejder, som gør, at der selvfølgelig ikke kun er brug for lærere, som vi alle har – må jeg beklage – været meget tilbøjelige til at snakke om, men sandelig også for de pædagoger, som indtil nu er blevet uddannet på seminarier af den kategori, som også foreslås nedlagt. Folkeskolen er inde i et 4-årigt udviklingsforsøg i det såkaldte 7-punkts-program. Socialministeren har netop fået vedtaget et udviklingsprogram om sociale forsøg. Jo, vist, hr. undervisningsminister, har vi brug for både lærere og pædagoger i de kommende år.

Det er sandt, at børnetallet falder, men lad os dog bruge det til at uddanne dem, vi skylder en uddannelse, dem, som vi har snydt: alle de ufaglærte, de langtidsledige, de arbejdsløse.

I midten af 1990'erne får vi lærermangel igen, og jeg tror, at hvis dette forslag bliver ført ud i livet og vi får lukket nogle af de meget vel fungerende institutioner, som også bygningsmæssigt er indrettet til seminarier, så vil vi få utrolig svært ved – og det vil koste samfundet mange, mange penge – at få genopbygget en seminariekapacitet, som vil egne sig til det samfund, som vi går ind i ved årtusindskiftet.